

SULYOK VINCE

Norvég hegyi erdőn

*Menni csak. Menni. Menni.
Egyre beljebb a hegyi erdőn.
Gyalogolni. És gyakran meg-megállni,
de már nem csak kapaszkodók előtt
és – zihálva – kapaszkodók után,
mikor felgyorsul a szív üteme,
a tüdő üteme.
Megállni itt-ott. Folyton. Ácsorogni.
Belehallgatni az erdei csendbe,
a fák csendjébe, madarak csendjébe.
Elnézni ugrabugra őzikét,
szépséges feketerigót,
bokrok alján villámsebessen cikkanót.
Elnézni mókust, egeret,
rámcsoválkozó, eliramló rókafit,
libasorban komótosan vonuló borzcsaládot.
Mint akinek már ez a dolga csak,
ennyi maradt csak dolga a világban,
kiiratkozva szinte minden tülekvésből.
Inkább itt menni, menni
kilométert kilométer után
emelkedőkön, elkeskenyedő
völgymélyek sikamlós ösvényein.
S elidőzve magaslaton, hegyélen
magamba szívni tájat, látványt,
hogy megmaradjon bennem kép, szín, hang, áradó élet,
ez az egész földi gyönyörűség
az árnyak birodalmában is, mindörökké.*

Oslo, 1997. május 22.

Fogyó életem

*Napjaim, a fárasztóak, a szürkék,
napjaim, a kínokkal telítettek,
napjaim, a kedvetlenek,
napjaim, a boldogok, a könnyűek,
napjaim, a kék egűek, a nevetősek,
napjaim – ahogy múlnak,
ahogy visznek-sodornak engem is magukkal,
mint hordalékát áradás tavasszal.*

*Gondolataim, a belém marók,
amik nem hagyják megnyugodni
lűktető agyam,
gondolataim, amik vigaszt nyújtanak,
amikben megmerítkezem,
mint habzó, felüdítő vízben,
gondolataim: tavaszi egek
friss, szertelen madarai,
gondolataim: sötét téli délutánok
nehéz felhői, feketén eltespedők.*

*Emlékeim, a kínosak, a keserűek,
emlékeim, a könnyűek és lángolók,
a nevetésre késztetők, a torkot
szorítók, a szomorúságba taszítók.*

*Fogyó éveim, fogyó életem,
fogyó álmaim, fogyó nevetésem.*

Oslo. 1997. július 8.